

[Gert Petersen.]

i USA kunne henvise ikke bare til Sverige, men også til NATO-medlemsstaten Danmark som et af de lande, der ønskede en afslutning på krigen, og som også var villig til at gøre noget for en sådan afslutning, at Nordvietnam og også FLN fik sine rettigheder respekteret.

Derfor tror jeg da også, at alene den afstemning, som vi nu skal til, hvor omtrent halvdelen af dette tings medlemmer vil give udtryk for, at de anser det for rigtigt, at Danmark nu optager diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, vil komme til at påvirke debatten i USA. Én ting er indenrigspolitikken, en anden ting er udenrigspolitikken og hensynet til de millioner af mennesker, som er ofre for krigen i Vietnam.

Jeg vil til sidst sige, at vi her naturligvis har en række diskussioner om, hvad de konservative mener, hvad det radikale venstre mener, hvad udenrigsministeren mener osv., og de diskussioner fører vi videre, for jeg tror ikke, at Danmark har ydet et tilstrækkeligt bidrag — som Danmark kan yde — før vi fuldt ud anerkender Nordvietnam. Men jeg er helt sikker på, at selv den valne formulering, som regeringspartierne efter min opfattelse har fundet frem til, vil gøre et vist indtryk i den offentlige debat i USA, og jeg er endnu mere sikker på, at den omstændighed, at omtrent halvdelen af folketinget udtaler sig for en anerkendelse her og nu, vil gøre et meget stærkt indtryk i den offentlige debat i USA. Jeg tror, det er ad den vej, vi fra dansk side kan bidrage til en afslutning af denne onde krig, en afslutning, som giver det vietnamesiske folk dets frihed.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg har ikke meget at tilføje til debatten. Som allerede fremført ved første behandling af dette forslag må jeg være af den opfattelse, at selv om Nordvietnam opfylder de sædvanlige betingelser for, at man kan optage diplomatiske forbindelser med landet, er tidspunktet til sådanne overvejelser ikke det rigtige. Når fredsforhandlinger er i gang, vil en ændring af de rent faktiske kontakter, som eksisterer imellem Danmark og Nordvietnam, ikke være rigtig og ikke være gavnlig for fredens sag. En ændring nu er heller ikke påkrævet hverken af hensyn til danske

erhvervsinteresser eller af hensyn til det planlagte hjælpearbejde.

Frode Jakobsen: Jeg tror ikke, der er grund til at beskæftige sig med hr. Poul Schlütters køren i ring; dels har hr. Gert Petersen gjort det, dels var det en gentagelse fra første behandling. Men det er selvfølgelig at køre i ring, når man over for dem, der svarer, at det er en beklagelig konsekvens af NATO, siger, at dette her, det har sandelig ikke noget med NATO at gøre, og over for dem, der peger på Sveriges eksempel, siger, at der kan sandelig ikke paralleliseres med Sverige, for Sverige er et neutralt land; vi må paralleliseres med Norge, fordi Norge er medlem af NATO.

Hr. Gert Petersen var inde på, at vi måske skulle have haft en tidligere anerkendelse af Nordvietnam; hr. Skovmand var inde på noget lignende, men det var først nu, vi kom dertil. Jeg mener, det beror på misforståelser. Her er ikke bare tale om en modning på grund af en udvikling — det er der naturligvis også — men det er, som jeg påpegede ved første behandling, en helt anden situation. Hovedgrunden til, at vi ikke kunne være med til at anerkende Nordvietnam tidligere, var, at det klart var slået fast dengang, at de kæmpede i Nordvietnam, og det, de kæmpede for, var Vietnams forening. Derfor mener jeg ikke, det ville have været rigtigt udefra at slå Vietnams deling fast, at anerkende både Sydvietnam og Nordvietnam. I dag er det en helt anden situation. Man forhandler i Paris, og det er klart, at hvis der kommer noget ud af de forhandlinger, betyder det, at man har accepteret som et skridt på vejen i hvert fald den midlertidige deling af Vietnam; og så kan det ikke være vor opgave at sige ligesom kineserne: I har ikke fået jeres vilje igennem, I har at blive ved med at slås. Derfor mener jeg ikke, det var rigtigt at anerkende Nordvietnam før. Efter forhandlingerne i Paris ville det være helt forkert ikke at gøre det. Der er en god sammenhæng i det socialdemokratiske standpunkt.

Den radikale æggedans ville have været morsom, hvis det ikke havde været så tragiske ting, vi taler om; derfor tror jeg, at det rigtige udtryk er at kalde den tragikomisk. Engang hed det, at det rigtige ville være at